

der for Tiden indgaas mellem Sygekasserne og Lægerne. Under Udvalgets Forhandlinger angaaende dette Spørgsmaal er der blevet fremsat den Anskuelse, at det kunde befrygtes, at Følgerne af Forslaget vilde blive, at Jordemoderhonoraret vilde blive søgt forhøjet. Rent bortset fra at Honoraret som anført skal ansættes efter Overenskomst med Sygekasserne, kan Udvalget ikke dele denne Frygt, idet man maa se en Fordel for Jordemødrene deri, at de nu har Sikkerhed for straks at faa deres Betaling fra Sygekasserne, et Forhold, som nok vil vise sig at være af Betydning for Jordemødrene, hvis Indtægter i de senere Aar har været dalende paa Grund af den aftagende Fødselshyppighed, og hertil kommer, at der vil komme Orden i Spørgsmaalet om *Jordemødrenes Kørselsret*. For Tiden er Forholdet det, at en Jordemoder efter Jordemoderlovens § 2 har Ret til Befordringsgodtgørelse, naar hun i sin Praksis foretager Rejser udover 2 km fra sin Bopæl og udenfor den By, hvor hun er bosat. Denne Kørselsgodtgørelse vil i Tilfælde af lange Afstande uvilkaarligt medføre en Begrænsning af det Honorar, hun kan faa. For saa vidt derimod Udvalgets Forslag gennemføres, vil det paahvile Kommunerne efter Sygekasselovens § 15 at yde Kørsel eller Kørselsgodtgørelse for Afhentning af Jordemoderen.

Udvalget har drøftet Spørgsmaalet om, hvorvidt der burde ydes *Hjemmesygepleje* i en vis Tid efter Fødslen. Udvalget har dog fundet det betænkeligt at foreslaa som en Pligt for Sygekasserne at yde Hjemmesygepleje, idet Sygekasserne næppe vilde være i Stand til, som Forholdene er, at paatage sig denne Pligt. Udvalget har dog ønsket at henlede Opmærksomheden paa det ønskelige i, at der bliver gennemført kommunal Sygepleje i saa stort Omfang som muligt. I denne Henseende skal bemærkes, at det formentlig ofte ikke vil være nødvendigt, at denne Gerning udføres af uddannede Sygeplejersker, idet det ofte vil være tilstrækkeligt, at der findes en Kvinde i Hjemmet som kan gaa til Haande ved Pasning af Børn, Madlavning etc.

Med Hensyn til Spørgsmaalet om den *Lægehjælp*, der skal ydes i Tilfælde af, at der støder Sygdom til en Fødsel, mener Udvalget ikke, der bør gøres en Ændring i den gældende Regel; dog bemærkes, at det hævdes fra Sygekassernes Side, at Udgifter til Lægehjælp bliver større og større, idet der i stigende Grad stilles Krav herom. Man vil derfor finde det rettest, at det gøres til en Betingelse for Kassernes Pligt til at yde Hjælp i saadanne Tilfælde, at *vedkommende Jordemoder eller Læge har skønnet det nødvendigt*, at en Lægebehandling finder Sted. I denne Forbindelse skal anføres, at hvis der gennemføres den Svangerskabskonsultation, hvorom der senere vil blive redegjort, vil der formentlig ogsaa herigennem kunne finde en betydelig Aflastning Sted af Sygekassernes Udgifter til Lægehjælp.

Udvalget mener imidlertid ikke, at man bør blive staaende ved Ydelsen af Jordermoderhjælp i Overensstemmelse med det ovenfor anførte. Den nugældende Ordning har nemlig den Fordel, at den i nogen Grad medvirker til, at Mødrene holder Sengen saa længe, det er ønskeligt for dem, idet Dagpenge kun ydes, saalænge Sygelejet varer. Erfaringen har vist, at ubemidlede Mødre har en Tilbøjelighed til at staa for tidligt op. Hvis Mødrene er paa Hospitalet, vil de saa snart som muligt hjem for at passe deres Hjem og for at se til Manden og deres andre Børn. Det er af lægelige Grunde for alle Kvinder, ikke blot for strengt arbejdende Kvinder, som omfattes af Barselhvilebestemmelsen, meget ønskeligt, at de ved Fødslen holder Sengen i det mindste 10 Dage og, hvis der støder Komplikationer til, i længere Tid. I saa Henseende henvises nærmere til en Redegørelse, der ved en stedfunden Forhandling med Repræsentanter for Sygekasserne er afgivet af Overacehoucheur ved Rigshospitalet, Professor Gammeltoft, og som findes aftrykt som Bilag 2. Udvalget vil derfor mene, at der bør bibeholdes et Incitament for Mødrene til at holde Sengen en rimelig Tid, og da dertil kommer, at der ved en Fødsel